

EMMA
CHASTAIN

Denník
VLETENEJ
CHLOE

KATASTROFY
NA STREDNEJ
ŠKOLE

COO
BOO

Denník uletenej Chloe

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Emma Chastain
Denník uletenej Chloe – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Denník
VLETENEJ
CHLOE

Denník
VLETENEJ
CHLOE
KATASTROFY
NA STREDNEJ
ŠKOLE

EMMA CHASTAIN

COO
BOO

Mojim rodičom
Patrícii Anne Chastainovej
a
Davidovi Chastainovi

Pondelok 10. augusta

Mama odišla. Akože nie navždy. Povedala, že najviac na štyri mesiace.

Vošla sem celá rozhasená, oči opuchnuté a pritlačila čelo na moje. Dych jej voňal po pad thai. Zahlásila: „Prosím ťa, pamätaj si, ako veľmi ťa ľúbim.“ Obe sme plakali. Všetko mi vysvetlila: odchádza do Mexika, aby mohla pracovať na románe. Vie, že to prišlo náhle, ale tiež verí, že už som dosť vyspelá, aby som toto malé prekvapko zvládla. Celý čas budeme v kontakte. Môžeme si hocikedy skajpovať a četovať a volať si. Možno ju prídem navštíviť.

Darovala mi svojho modro-bieleho porcelánového zajaca, ktorého som vždy milovala, a ešte zápisník

a povedala: „Keby som chcela, aby si si zapamätala len jednu vec, tak by to bolo, aké dôležité je vytvárať si spomienky.“ Ale, akože, toto si fakt nechcem pamätať. Plus každý deň si už aj tak píšem tento denník. No prišlo mi odveci jej to hovoriť.

Utorok 11. augusta

Pred odchodom do práce mi oco spravil raňajky: banánové palacinky, slaninu a jahodové smoothie. Sedel a pozeral sa, ako jem. Aj Keksík sa pozeral. Nikdy mu nedávam jedlo od stola, ale on nikdy neprestane dúfať.

„Je to fakt dobré,“ povedala som.

„Nemusíš to dojesť,“ on na to, ale dojedla som to, lebo vyzeral hrozne smutne.

„Neboj,“ šplechla som. „Nie je to na dlho.“

Odkrútil mixér zo stojana. Nepozeral sa na mňa.

„Musí robiť na tom svojom románe,“ pokračovala som.

„Tu to vraj nedá. Potrebuje svoj priestor.“

Zasmial sa, ale falošne, a vzdychol: „Pravda.“

Streda 12. augusta

Čo ľúbim na ocovi:

1. Fotrovské rifle.
2. Vráskavé oči.
3. Posiela mi mačičkové videá.

4. Nikdy nekričí.
5. Stále nosí hnusne hnedú kravatu, ktorú som mu dala ako osemročná.
6. Pozná text každej piesne z osemdesiatych rokov.
7. Jeho ockovskú vôňu (oriešky a limetky).

Štvrtok 13. augusta

Pokúšam sa nemyslieť na to, že o pár týždňov nastupujem na strednú, ale niekedy mi to zrazu napadne a zaleje ma studený pot.

Nech je to akokoľvek zlé, nemôže to byť horšie než druhý stupeň. Mám takú teóriu, že dva najhoršie ročníky zatvárajú do spoločnej budovy preto, aby svojou odpornosťou nemohli nakaziť ostatných. V podstate všetko, čo som na druhom stupni robila, bolo vypisovanie esemesiek, narovnávanie vlasov, zdobenie oltárika Thea Jamesa a ešte som riešila, ako byť populárnejšia. Keď si na to spomeniem, skrúti ma.

Na strednej chcem byť iná. Akože, úplne iná osoba.

A chcem niekoho pobožkať. Je to také ponižujúce, že som v mojom pokročilom veku stále panensky nepobožkaná. Každý len spolovice normálny z môjho ročníka dostal prvú pusú niekedy v desiatich. Mne nikto nedal ani len letný bozk na líce (ak nerátam strýka Juliana). A čím dlhšie na to budem čakať, tým divnejšie sa budem cítiť. Ak zmaturujem bez pobožkania, bude mi potom

na výške strašne trápne niekoho bozkávať a napokon možno umriem bez toho, aby som sa dostala na druhú métu. Niečo sa okamžite musí zmeniť. Sľubujem, že pobozkám chlapca ešte pred Silvestrom. Alebo možno sa to stane na Silvestra. OK, sľubujem, že pobozkám chlapca ešte pred Novým rokom. Sľub je *prijatý*.

Piatok 14. augusta

Oco mi pred odchodom do práce povedal: „Neseď tu celý deň online. OK, decko?“ Tak som k sebe pozvala Hannah a šli sme na kupko. Natrela na seba opaľovací krém s faktorom milión, pretože má takú svetlú pleť, až je takmer bledomodrá. V kuse mlela o tom, aký desivý bude prvý deň v škole. Nakoniec, aby som jej zavrela ústa, som jej povedala, že moja mama v pondelok odišla do Mexika. Zhíkla.

„O nič nejde,“ štekla som podráždene.

„Podľa mňa ide teda o dosť.“

Nasadila som si okuliare.

Spýtala sa: „Čo sa deje medzi ňou a tvojím otcom?“

„Nič. Robí na románe. To je všetko.“

„Chloe, je mi to tak ľúto.“

„Uch! To netreba! Veď píše, neumiera.“

Viem, že by som k Hannah nemala byť zlá, ale skutočne ma vytáča. Čím viac sa tu rozľútoštuje, tým viac sa zo mňa stáva kus ľadu.

Sobota 15. augusta

Povyťahovala som zo skrine všetky škatule s jesennými a zimnými vecami. Neznášam ich. Všetky. Akoby vraveli: *nemám žiadny štýl, takže sa v zúfalej snahe zapadnúť budem obliekať do toho najvšeobecnejšieho oblečenia, aké len existuje*. Milujem kvetované tenisky od Hannah. Keby sa dalo, zvyšok by som spálila.

Potrebujem zmenu. Nie, nie zmenu – to znie ako z nejakého hnusného časopisu. Potrebujem sa obliecť ako človek, ktorým naozaj som. A to znamená... čo? Hipsterka? Hipisáčka? Feťáčka? Emo? Preppy? Nie som nič z toho.

Nedeľa 16. augusta

Prvú vec, ktorú ráno robím ešte po ležiačky v posteli pred tým, než úplne precitnem, je, že skontrolujem mobil. Ani to vlastne veľmi nechcem. Je to, akoby som musela dobehnúť udalosti, ktoré sa stali, kým som spala, aby som nezaostávala. Už som pred tým skúšala nepozerať na displej, ale najdlhšie som vydržala tri hodiny. Nechápem, prečo sa človek pri klikaní cíti tak super a prečo tak odporne, keď s tým prestane.

Pondelok 17. augusta

Práve som hovorila s mamou!!! Nie veľmi dlho, lebo jej skapíňal mobil. Je v malom meste s kamennými uličkami

a arénou na býčie zápasy. Prenajala si jednoizbák s výhľadom do dvora.

„Strašne mi chýbaš,“ povedala.

„Aj ty mne!“

„Neviem sa dočkať, keď ti ukážem svoje nové bývanie, zlatko. O poschodie nižšie sú argentínske deti a tie tam majú v jednom kuse bubnovú šou. Dnes ráno stála na prahu mačka. Oranžová s jednou bielou labkou. Nepripadá ti to ako šťastné znamenie?“

Spýtala som sa jej, či chce hovoriť s ockom, ale povedala, že musí ísť pohľadať nejaké mačacie jedlo, kým zavrú obchody, a že mu zavolá neskôr.

Privečeri som ocovi povedala všetko, čo vravela mama. Prikývol a usmial sa. Vyzeral, akoby mal migrénu, ale keď som sa ho spýtala, či chce tabletku, len prehodil, že je v pohode, iba je unavený.

Utorok 18. augusta

Čo ľúbim na mame:

1. Je umelkyňa.
2. Cvičila jogu pred tým, než to bolo trendy.
3. Je geniálna spisovateľka.
4. Často mi dovoľí vynechať školu, aby sme mohli niečo spolu podniknúť.
5. Nechá ma pozeráť a čítať, čo chcem, pretože svet

pred deťmi nemôžete ukrývať, musíte im ho predstaviť.

6. Je krásna.

7. Veľa mi lichotí.

Streda 19. augusta

Hannina mama nás odviezla do obchodáku. Mala na sebe ružový svetřík s krátkymi rukávmi a korkové sandále s ružovými strapcami. Cestou tam sme hovorili o Hanninom staršom bratovi Brianovi, ktorý práve odišiel na prvý semester do Dartmouthu, čo je, aspoň podľa pani Eganovej, najlepšia škola na svete.

„Hovorím ti, Chloe, všetko to je o rodinnej večeri. Je vedecky dokázané, že spoločné jedlo ti môže zlepšiť skóre na prijímacích testoch. Vedela si to?“

Hannah zasyčala: „Mami, prestaň.“

„Och, miláčik,“ povedala pani Eganová a dívala sa na mňa cez spätné zrkadlo, „Hannah mi povedala o tvojej mame.“

Hannah som venovala vražedný pohľad.

„V decembri sa vráti,“ odvetila som.

„Ale isteže!“

Odmietla som sa v obchodáku s Hannah baviť, kým mi nekúpila mäkký praclík a kolu zero. Dokonca aj vtedy som bola totálne odutá. Šla som s ňou do všetkých obchodov, ale nič som si neskúsila. Sedela som tam v tých

kreslách určených pre frajerov a manželov a predstierala som, že spím.

Nemávali sme spoločné večere, ani keď ešte mama bola doma. Zvyčajne oco spravil niečo pre seba a pre mňa a jedli sme, kým mama na poschodí pracovala. Neskôr postojačky pri kuchynskej linke zjedla kúsok mrkvy a hummus. Nedokáže mať pevný harmonogram, pretože je umelkyňa.

No urobím prijímačky oveľa lepšie ako Brian. On je ten typ, ktorý vravieva: „Jazdila s Mikom a mojou maličkosťou,“ lebo si myslí, že „moja maličkosť“ znie luxusnejšie.

Štvrtok 20. augusta

Neexistuje nič lepšie, než ísť na kupko. Toto treba mať vždy so sebou:

- * slnečné okuliare
- * plážovú osušku s obrázkom newyorského taxíka, ktorý vám pomôže snívať o tom, ako zdrhnúť z predmestia
- * taštičku na kľúče a peniaze do bufetu
- * knihu

Potom už len stačí hodiny ležať na slnku, a keby vám začalo byť príliš horúco, ísť si občas zaplávať. Nemáte pocit, že ste leniví, pretože predsa čítate *a pracujete* na

svojom opálení. Viem, že sú z neho vrásky, ale čo ak v dvadsiatke umriete pri teroristickom útoku? Potom vám bude ľúto, že ste mrhali časom strachovaním sa, ako vám slnko môže uškodiť, namiesto toho, aby ste si to užili a vyzerali chutne.

Piatok 21. augusta

Hannah prišla s plačom kvôli našej akože hádke. Chcela som jej povedať: „Mám oveľa väčšie starosti,“ ale nepovedala som to hlavne preto, že by to bolo hnusné, a tiež preto, že by to bolo klamstvo.

Povedala som: „O nič nejde. Prepáč, že som si s tebou nevyskúšala tie gate.“ Takmer odpadla, ako sa jej ulavilo. Vonku pršalo, takže sme chrúmali škoricové pita čipsy a ja som jej povedala o svojom bozkávacom sľube. Nechápe, ako veľmi tým trpím, pretože ona minulé leto pobzkala Matta Welcha na narodeninovej oslave Kayly Priceovej, takže teraz je z nej normálna tínedžerka a nie divná nepobozkaná troska. Nech sa jej na to pýtam akoľkoľvek často, bozk s Mattom vždy opíše iba ako „príliš mokrý“, „nejaký čudný“ a „nie taký, ako som si predstavovala“, čo je nanič, lebo idem zdochnúť, aby som sa dozvedela každý detail o polohe nosa a povrchu jazyka a výraze tváří tesne po bozku.

„Neprekombinuj to,“ odvrkla a zlomila roh pita čipsu. „Stane sa to vtedy, keď sa to má stať.“

„Nie, ja potrebujem plán, Hannah. Musím to vziať do vlastných rúk. Teraz mi pomôž spísať zoznam mojich možností.“

Po hodinách rešerše na nete sme mali zoznam troch chalanov, ktorí sú single, vyzerajú v pohode, ale nie úplne mimo môj záber, sú obľúbení, ale nie *OBLÚBENÍ*, neriešia príliš fet, nie sú priveľmi hnusní ani namyslení a ani priveľmi vypočítaví:

Zach Chen. Druhák. Vlasy nosí v drdole (sexy, IMO), spieva v *a cappella* skupine (trochu mimo) a hrá na gitare v rockovej kapele Temní vladári (opäť sexy).

Luke Powers. Tretiak. Hokejový brankár. Má krásne vejúci hokejový účes na Jágra ako zo sedemdesiatych rokov. Aspoň meter osemdesiat a nabúchané svaly. Hannah si myslí, že pri ňom idem už nad svoju váhovú kategóriu, ale nie každý vie oceniť jeho účes, plus z jeho Twitteru je jasné, že je úúúplne zažratý do Osadníkov z Katanu, na čo, znova, nie je každý.

Griffin Gonzales. Prvák ako ja. Má s prehľadom najlepšie meno z celej našej triedy. Číta tony kníh ako ja. Na angline stále prevracia oči a vzdychá, keď hovoria nečítatelia. Vyžaruje vibrácie, ako keby už teraz rátal dni do začiatku štúdia na PhD. Bojím sa ho a myslím, že je snob, ale neskutočne by som chcela, aby som sa mu páčila.

Zatiaľ chlapi ani len netušia, že jeden z nich sa so mnou bude bozkávať, ešte kým sa skončí tento rok.

Sobota 22. augusta

Na kupko som šla sama. Rada robím veci sama. Svet sa ľahšie pozoruje, keď sa v kuse nepokúšate pokračovať v nejakom rozhovore.

Keď som si šla do bufetu po nanuk, musela som prejsť okolo veľkej skupiny starších chlapcov. Ako som ich mýňala, stíchli, ale nepozrela som sa na nich, takže neviem, či to bola normálna pauza v debata alebo či niektorý z nich urobil akože nejaké gesto smerom ku mne, kým sa ostatní pučili v tichom smiechu.

Kúpila som si nanuk, otočila sa na odchod a jeden z nich stál v rade medzi dvoma trasúcimi sa deckami v pásikavých osuškách. Keď sa na mňa pozrel a ja na neho, bolo to, ako keď kľúč presne zapadne do zámky.

„Mne si nič nevzala?“ spýtal sa.

„Čo? Och, nie, ja som, ehm... prepáč. Ja som, nie...“

„Upokoj sa,“ povedal. „Len žartujem. Počkaj na mňa, môžeme to zjesť spolu.“

Kým si objednával zmrzku, dobre som si ho obzrela. Myslím, že Hannah by nepripadal zlatý. Tvár mal ako chlebové cesto s hrozienkami namiesto očí. Na brade plno vyrážok. Vlasy až po plecía a som si istá, že s dredmi. Je neskutočne vysoký, veľký ako menší traktor a má pevné svaly na rukách aj na nohách. Nehovorím o svaloch z posilky. Sú to svaly ako z balenia slamy, niežeby bola niekde naokolo nejaká slama.

Počkala som, kým zaplatí, a potom sme si šli sadnúť na lavičku. Bolo to divné, že pred pár sekundami som tohto človeka nikdy nevidela a teraz vedľa seba sedíme a tvárimo sa, akoby to bolo normálne. Možno to *bolo* normálne. Nevieam, pretože som sa nikdy s novým chalanom nezoznámila. Každého z triedy poznám už od škôlky.

„Chodíš na strednú?“ spýtal sa.

„Od jesene začínam.“

Musela som vyzerat vydesene, pretože povedal: „Niet sa čoho báť.“

„Na stupnici od jeden po desať, aké hrozné to tam je?“

„Dva.“ Namiesto lízania zmrzlinu hrýzol, čo vyzeralo poprdeli mužne.

„Musíš byť obľúbený,“ utrúsila som. „Inak by si nikdy nepovedal dva.“

„Och, bože.“ Zamával zmrzkou vo vzduchu. „To je taká sprostosť.“

„Si obľúbený!“ vyhrkla som.

„A ty nie?“ spýtal sa.

Na sekundu som si pomyslela, že mu zaklamem, ale uvedomila som si, že sa pravdu dozvie druhého septembra – teda, ak si ma vtedy ešte uráči vôbec všimnúť.

„Nie,“ odvetila som. „Akože, nie som úplný lúzer, ale nie som ani známa. Skrátka len som.“

„Tomu sa ťažko verí,“ povedal.

Som si dosť istá, že bol galantný.

K bazénom sme šli spolu. Všetci jeho kamoši na nás zízali, ako keby sme horeli. Jeden z nich vykrikol: „Nech ti najprv ukáže občiansky!“ a všetci sa zasmiali.

„Ignoruj tých idiotov,“ povedal. Odprevadil ma k môjmu ležadlu a spýtal sa: „Ako sa vlastne voláš?“

„Chloe.“

„Ja som Mac.“

Podali sme si ruky, sledovaní pohľadmi mladých matiek spoza ich veľkých slnečných okuliarov. Neznášam toto mesto. Hmýri sa to tu špiclami a klebetníkmi.

Hodinu som predstierala, že si čítam, potom Mac s kamošmi odišli a cestou von mi MAC POSLAL VZDUŠNÝ BOZK.

Nedeľa 23. augusta

!!!!!!!

Bola som práve uprostred intenzívneho online pátrania po Macovi, čo mi dosť nešlo, keďže som nevedela jeho priezvisko a vlastne ani jeho pravé meno.

No kým som ho hľadala, pridali si ma on.

Jeho celé meno je Macintyre Brody a asi má frajerku.

Má jeden z tých otravných profilov bez vlastných postov, len tisíce postov iných ľudí, na ktoré nikdy nereagoval, a asi desať fotiek. Na jednej je kdesi v pivnici, má na sebe sivé tričko s odstrihnutými rukávami a drží červený

pohár. Na ďalšej je v ragbyovom drese, vybieha na ihrisko a mizne zo záberu. A potom jedna ozaj krásna. Ruky má rozpažené a smeje sa. Práve zhodil dievča z móla a ono visí vo vzduchu ako hviezda, vejú za ním dlhé vlasy. Má na sebe kraťasy a tielko. Žiadnu podprsenku. Nezmazalo si meno, ani keď mu vidno bradavky, takže viem, ako sa volá: Sienna Rossová. Pod obrázkom napísala: *Chlapče, VRÁTIM ti to*. Keby som ja bola Macova frajerka, volala by som ho „zlatinko“. Ale Sienna ho volá „chlapče“. Také seabedomé!

Nemôžem stalkovať jej profil, lebo má super prísne nastavenie súkromia, ale aj z toho jedného obrázka vidno, že má rada vonkajšie športové aktivity. Ten typ, ktorý prežije zombie apokalypsu a nepotrebuje ani očnú linku, aby vyzerala aspoň spolovice normálne.

A to je asi všetko.

Pondelok 24. augusta

Napísala som Hannah: *Na kupku som stretla chalana vola sa mac. Zlaty ale ma frajerku. Fnuk.*

Okamžite mi zavolala a donútila ma povedať jej každý detail. Keď som jej poslala link na jeho profil, povedala: „Je dosť v pohode,“ a aj keď som jej na hlase poznala, že to nemyslí vážne, tiež som vedela, ako veľmi sa snaží, aby znela presvedčivo. Je to ozaj dobrá kamoška.

Utorok 25. augusta

Mama mi strašne chýba, ale je to aj dosť milé, byť tu len s ocom.

Vždy sa veľa hádali. Mama hádzala veci, nie do ocka, ale ani nie MIMO neho. Týždeň pred odchodom šmarila vínový pohár o kuchynskú linku a rozbil sa na tisíc kúskov.

Možno sú všetci rodičia takí. Neviem. O týchto veciach s Hannah veľmi nehovoríme. Videla som, ako do seba raz jej rodičia vrtali, lebo mali ísť do kina, a keď sa pani Eganová spýtala, ako vyzerá, pán Egan jej povedal, že tie nohavice „nie sú práve jeho najobľúbenejšie“. Vzdychla si a prevrátila oči a on sa dosť hrubo spýtal: „Čo?“ Na to mu povedala: „Byť milý je dôležitejšie než byť úprimný.“ To je, podľa mňa, pravda. Odvetil jej: „Miláčik, ak to nechceš vedieť, nepýtaj sa,“ a bolo vybavené. Keď odišli, Hannah poznamenala: „Neznášam, keď sa hádajú,“ a ja na to: „Hej,“ aj keď som si pomyslela: „*To bolo nič.*“

Moji rodičia sa hádajú:

1. O tom, či oco rešpektuje maminu potrebu byť umelkyňou (oco vraví, že hej, inak by nezarábal na to, aby ju mohol podporovať v písaní, ale mama vraví, že nie, lebo jej stále svoju robotu vyhadzuje na oči, ako keby byť právníkom bolo ťažšie, než byť matkou a spisovateľkou).

2. Kvôli tomu, v akom stave je dom (oco vraví, že je to svinčík, mama, že by sa mal dať vyšetriť na obsesívno-kompulzívnu poruchu).
3. Pre mamino online nakupovanie (oco vraví, že utráca kopu prachov, mama, že je melodramatický a kontroluje ju).
4. Kvôli maminým kamoškám (ocko vraví, že sú to lúzerky, mama zase, že ho desí každý, kto sa zaujíma viac o umenie než o peniaze).

Myslia si, že ich nepočujem, keďže som v izbe za zavretými dverami, ale náš dom postavili niekedy okolo roku 1700 a má veľmi tenké steny. Mohla by som nahlas počúvať hudbu, ale mám dojem, že ich musím odpočúvať, aby som sa dozvedela to najhoršie.

Inokedy robia nechutnosti ako sladčák uprostred kuchyne, pri ktorom jeden druhého držia za zadok, alebo si spievajú muzikálové songy. To ma vie vytočiť viac než hádky.

Streda 26. augusta

Oco ma vzal do papiernictva, aby sme nakúpili zásoby. Vzala som zväzračovače, perá, zošity a niekoľko obalov s jednorožcami. Myslela som to ako vtip, ale teraz sa bojím, že ich všetcividia a budú si myslieť, že vážne milujem jednorožce. Uchhh.

Doma som si zobrala školské veci do izby a rozložila

ich na posteli. Je niečo veľmi uspokojivé na nových, šťavnatých zvyrazňovačoch a zošitoch s vyznačenými okrajmi. Ide z nich pocit nádeje, akože školský rok bude prebiehať v pohode a ja zázrakom pochopím matiku.

Štvrtok 27. augusta

Po večeri sme s ocom pozerali *Polnoc v Paríži*. Pointa filmu je, že každý si idealizuje minulosť, nevedomuje si, že jeho realita je vlastne super a že si ju budú idealizovať budúce generácie. Keď sa film skončil, povedala som: „Aj tak si myslím, že najšťastnejšia by som bola v džezovej ére.“ A oco na to: „Nevydržala by si bez telefónu ani päť minút,“ čo nedáva žiadny zmysel, lebo keby som sa narodila v tých časoch, nevedela by som nič o smartfónoch, takže by mi nechýbali, čo som mu aj povedala, a teda túto výmenu názorov vyhrala. Ako dezert si oco dal whisky a ja taliansku citrónovú ryžu, ktorú som prevrátila na tanierik, aby som penovú super sladkú časť mohla zjesť prvú.

Piatok 28. augusta

Mail od mamy!

Zlatko moje,

¿Que onda? (Ako to ide?) Píšem ti z knižnice. Je to jediné miesto s internetovým pripojením, vďaka

bohu. Vieš, ako ma to doma zotročovalo. Musela som odísť až do ďalekého Mexika, aby som unikla volaniu sirény menom Twitter.

Zistila som, že keď otvorím okno vedľa kúpeľne a vyšplhám sa po šikmej streche, dostanem sa na terasu, ideálnu na opaľovanie. Každý deň tam presedím celé hodiny, opaľujem sa a píšem.

Urobila som už kopu roboty, ale hrozne mi chýbaš. Skoro mi napíš a všetko mi povedz.

S láskou
iba tvoja mama

Chcela som s ňou četovať, ale nebola online, tak som jej odpísala.

Čau, mami,

chýbaš mi! Aj ockovi. Na kupku som stretla chlapca Maca. Snažím sa byť sebavedomá a pokojná, ako si mi vravela, ale je to ťažké, lebo je hrozne zlatý a neviem, či sa mu páčim, alebo nie. Pridal si ma na Facebooku, lenže myslím, že má dievča.

Nejaké nápady?

Tak zatiaľ adios!

xxoo Chloe

Sobota 29. augusta

Som u Hannah. Práve sme sa presmoklili cez *Zápisník jednej lásky*. Teda ja som to poväčšine hrala. Myslím, že si mala vziať toho schopného chlapa s jasnomodrymi očami a čeľuštami ako škatuľa – čo na ňom bolo zlé? Teraz je Hannah online a ja píšem. Dnes som sa v ich dome cítila osamelo. Desím sa tejto prespávačky. Aký majú prespávačky vôbec zmysel? V kuse nátlak, že musíte zostať hore do piatej rána, jete priveľa sladkostí a na ďalší deň je vám zo seba hnusne a revete pre nejakú blbosť, lebo ste hrozne unavení. Dokonca aj keď idete spať v normálnom čase, tak sa spať nedá, pretože ich dom vonia inak a v izbe tikajú hodiny. A potom ráno treba jesť s Eganovcami, ktorí mávajú na raňajky vajcia, a s tým sa nedokážem vysporiadať.

Idem odlákať Hannah od telefónu a donútiť ju, aby sa so mnou bavila o mojej bozkávacej výprave. Mala by som ísť najprv po Griffinovi Gonzalesovi, keďže je v našej triede a máme najviac spoločného? Alebo by som mala mieriť vyššie? A ak to druhé, znamená „mieriť vyššie“ začať s Lukom Powersom alebo so Zachom Chenom? To sú

dôležité otázky, pri ktorých Hannah musí predstierať, že ju zaujímajú, keďže je to moja najlepšia kamoška a tak to má byť.

Nedeľa 30. augusta

Poobede zvonila pevná linka. Nechala som oca, nech to vezme, ako vždy. Neznášam dvíhať telefón, keď neviem, kto volá. O pár minút som počula, ako zvyšuje hlas, takže som vybehla na poschodie odpočúvať. Dvere boli zavreté, veľa som nerozumela. „... ak si myslíš, že budem...“, „ne-skutočne nezodpovedná...“, „... Jedz, modli sa a miluj, toto je tvoj skutočný život...“ a „... samozrejme, že nie je v pohode, len to skrýva“. Po tejto vete som mala výčitky, že počúvam, tak som zase zliezla dolu. Keksík stál pri odťahovacích dverách a díval sa do zadnej záhrady. Sadla som si vedľa neho a poškrabkala ho na krku, na čo nemal náladu, lebo ho to vyrušovalo pri vážnych starostiach s pozorovaním veveríc.

Naveľa som sa vrátila hore. Dvere do rodičovskej izby boli otvorené. Oco vyberal mamine veci zo skrine a hádzal ich na posteľ.

„Chcela som hovoriť s mamou,“ povedala som.

„Musela odísť.“ Strhol jej zelené šaty z vešiaka a šmaril ich na kopy.

„Čo robíš?“

„Upratujem.“

„Ideš tie veci vyhodíť?“

„Mama ma poprosila, aby som niečo z toho daroval.“

Nevidela som mu do tváre, ale mal divný hlas.

„Takže si ich môžem nechať?“ spýtala som sa. „Ak ich už viac nechce?“

Otočil sa, aby sa na mňa pozrel. „No, asi hej,“ usúdil. Videla som, že mi ich nechcel dať, ale zároveň mu nenapadol žiadny dôvod, prečo by to mal spraviť. Smola! To má za to, že klame.

Musela som sa do izby vrátiť šesťkrát, aby som odtiaľ preniesla všetky mamine veci.

Keby som mala jej štýl opísať dvoma slovami, povedala by som: PLNO ŠATIEK. Predstavte si rómsku učiteľku jogy, pridajte čo najviac náramkov a to je mama.

Pondelok 31. augusta

Vďakabohu za Keksíka. Včera som plakala v posteli a on vyskočil a vystrašene sa na mňa pozeral. Potom sa zaboboril do paplóna hlavou napred a zaspal. Ešte keby na mňa celú noc neprdel, bol by to dokonalý pes.

Utorok 1. septembra

Zajtra sa začína škola. Mám na sebe ockove staré tričko a pokúšam sa túliť ku Keksíkovi, ale vonku je 30 stupňov a veľmi sa k tomu nemá. Som nachystaná na chladné počasie, svetre a jablkový cider. Škola! Poďme na to!

Streda 2. septembra

Jedným slovom: ble.

Dnes bolo horúco, no i tak som si vzala pančuchy a pulóvrové šaty, aby som sa dostala do jesennej nálady. Dievča s tonou vlasov na hlave si ma prezrelo od hlavy po päty a vypustilo: „Nie je ti horúco?“ A ja, že: „Nie,“ (aké bystré!) hoci som sa potila ako prasa. Potom si to dievča otvorilo skrinku hneď vedľa mojej. No super.

Hannah a ja máme spolu jednu darebnú hodinu: angličtinu so slečnou Murphyovou, ktorá vyzerá ako objaviateľka. Je opálená a vlasy má blond aj sivé. Na sebe mala obtiahnuté rifle, čierne sako a nemala mejkap. Videla som, ako zo školy odchádza v červenom džípe bez strechy. Na prvej hodine sme začali čítať *Čarodejnice zo Salemu*.

Aj Griffin Gonzales je v našej anglickej triede. „Náhodou“ som do neho vrazila, keď sme odchádzali, a on vyhrkol: „Och, prepáč.“ Moja výprava sa oficiálne začala!

O 11.12 som obedovala takmer osamotená. Čo za fašistov núti ľudí obedovať ráno? Keď budem dospelá, budem každý deň spať do jedenástej a potom si dám brunch so svojimi umeleckými kamošmi.

Musela som sa znížiť k spolusediacej Glorii Lingleyovej, ktorá nikdy nemala žiadny účes (mama jej to nedovolila). V jednom kuse mlela o pianistovi Keithovi Jarretovi a nevšimla si pritom, že ja ani netuším, kto to je. Myslím, že som na to celý čas nepovedala nič okrem „hm“ a „uhhh“.

Sienna Rossová je v mojej španielskej triede a spolu s ňou aj všetky jej nasprostasté populárne kamošky. Mám pocit, že jazykové požiadavky riešia dosť na poslednú chvíľu. Sienna mala vodovzdorné športové hodinky a nemala mejkap. Nohy má dlhšie než celé moje telo. Zrejme cítila, ako na ňu zízam, pretože sa niekoľkokrát otočila.

Táto škola je v zásade väčšia verzia druhého stupňa: okná sú také úzke, že by ste cez ne len ťažko vystrelili šíp, kachličky majú farbu grcky a neónové svetlo robí z ľudí zombíkov. Štyrikrát som sa stratila, ale nikto do mňa nestrkal ani ma nenazývali čerstvým mäskom a podobne. Tomuto dňu dávam trojku.

Oco robí na večeru hambáč so syrom a potom bude zrejme volať mama. Po každom prvom školskom dni je celá žeravá zisťovať, ako to šlo.

Štvrtok 3. septembra

Vec sa má tak, že má toho fakt veľa. Nemôže všetko nechať a volať mi. Zrejme je akurát uprostred famóznej kapitoly.

Piatok 4. septembra

Hannah povedala, že si myslí, že by z nej bola vynikajúca mníška. V akom storočí to, preboha, žije? *Existujú* ešte vôbec mníšky?

Sobota 5. septembra

Hannah je tento víkend s rodičmi preč, takže som celkom a úplne sama. Spravila som si všetky úlohy a dvakrát som bola vonku s Keksíkom. Ani Zach, ani Luke, ani Griffin dnes nič nepostli. Bezútešný deň.

Nedeľa 6. septembra

Oco ma donútil pozeráť *Páni majú radšej blondínky*. Jedli sme zmrzlinu zo škatule, čo nám mama nikdy nedovolí. Možno budem zlatokopka, keď vyrastiem, ako Lorelei. Ani za mak jej nezáležalo na tom, čo si o nej iní myslia.

Pondelok 7. septembra

Minulý týždeň vyzerala stredná škola ako zaujímavý experiment. Teraz ma gniavi, že bude na ďalšie štyri roky mojím životom. Autobus ma vyzdvihne ráno o 6.55, takže musím vstávať o šiestej (6.10, ak si neumývam vlasy). To je tak skoro, že sa cítim odporne, doslova odporne. Hor-ko-ťažko do seba natlačím cereálie a kolu. Až do poludnia napoly spím. Po večeri sa konečne úplne preberiem a vtedy je čas ísť spať, ale ja nie som ospalá, pretože som tínedžerka a tínedžeri prirodzene chodia do postele neskôr a vstávajú neskôr – to je pravdivý fakt z nytimes.com. Naše vnútorné hodiny sú nastavené tak, že sme ospalí až okolo jednej v noci a chceme spať do poludnia,

preto je to doslova utrpenie, ak máme vstávať takto skoro. Jedna škola s tým urobila pokus a prijímačkové skóre sa zdvihlo o 200 bodov. Prečo náš riaditeľ neznáša vedu a fakty?

Utorok 8. septembra

Odpočúvam dievča, ktoré sa smialo z môjho svetra, čo nie je ťažké, keďže skrinku má hneď vedľa mojej a v kuse hučí do svojej päťolizačky Ambreen.

„Zach nikoho nezaujíma, Ambreen. Dokonca ani nerobí žiadny šport. Mac Brody je oveľa obľúbenejší.“

Ambreen prikývla a vyzerala nervózne.

Prečo hovorili o Zachovi? Plánovala naňho Ambreen nejaký ťah?

Neskôr som Zacha videla, ako sedí sám na predných schodoch a čosi hľadá v ruksaku. Bez toho, aby som si to vopred premyslela, som k nemu prišla, postavila sa pred neho a povedala: „Ahoj, som Chloe.“ Nič také odvážne som nikdy predtým nespravila, ale strach, že by ma Ambreen porazila, mi dodal guráž.

„Čau,“ odvetil Zach. Bol prekvapený.

„Prepáč, že ťa akože obťažujem.“ („Akože obťažujem?“ Mohla by som byť ešte viac mimo?) „Chcela som ti len povedať, že mi niekto poslal video tvojej kapely, ako hráte na Debatnom festivale, a ste fakt dosť dobrí.“ (Klamstvo. Nikto mi nič neposlal. Preňúrala som internet, kým

som nenašla všetky videá Temných vladárov, aké existujú, a pozrela si ich toľkokrát, kým som ich nevedela napamäť.)

„Vďaka, fakt,“ povedal. Teraz už bol jeho hlas omnoho príjemnejší. „To je od teba milé, že mi to hovoríš. V decembri budeme mať v klube veľkú šou. Pre všetky vekovky. Mala by si prísť. Teda, predtým si nás ešte môžeš čeknúť, ale v porovnaní s tým, čo chystáme, sú naše ostatné koncerty slabé.“

„Hej, jasnačka. Akože, som si istá, že nie sú slabé. Akože, úplne by som chcela v decembri prísť na šou.“

„Perfekt. Hej, a mala by si nás sledovať na Twitteri. Postneme všetky detaily.“

„Určite budem,“ povedala som bez toho, aby som spomenula, že Temných vladárov a všetkých ich členov sledujem na Twitteri už od 21. augusta.

Streda 9. septembra

Najlepší deň na svete! Hannah neje sacharidy, takže mi dala svoj brownie a ukázalo sa, že sú v ňom kúsky mentolovej čokolády! Pani Eganová je geniálna! A keď sme šli na angličtinu, Mac nás míňal vo veľkom húfe chlapcov a zvolal: „Chloe SNOWOVÁ!“ pričom na mňa ukázal, čo videlo asi sto ľudí. Som slávna. A potom, po škole, som videla Luka Powersa, ako ide sám po chodbe, a keďže po stretnutí s Macom som sa cítila sebavedomá,

úplne očividne som si ho prezrela od hlavy až po päty, nadviazala pevný očný kontakt, usmiala sa a *on sa usmial tiež!!!*

Štvrtok 10. septembra

Hannah chce, aby som šla na konkurz do *a capella* skupiny Noty lásky (CHÁPETE TO??). Vedúcou je maturantka Bernadette Sanzová a majú len pätnásť členov, čo znamená, že prijmú asi tak nula prvákov. Plus, všetci miliónkrát videli *Ladíme* a vidia sa ako budúca Anna Kendricková, takže na konkurze bude zrejme tlačienica vynikajúcich spevákov. Bude tam však Zach Chen. Možno zažijem najlepší konkurz v histórii Nôt lásky, na mieste sa do mňa zamiluje a našim deťom budeme rozprávať túto famóznú historiku. Alebo sa možno strápnim a on bude mať čo robiť, aby sa nerozrehotal. Hej, to druhé znie pravdepodobnejšie. Neprichádza do úvahy, aby som tam šla.

Piatok 11. septembra

Aj keď si myslím, že mám nejaké spomienky na jedenásty september, nie je to možné, lebo som bola bábo. Aby som precítila smútok, počúvala som piesne od Nico o pádoch a osamelých prechádzkach, naspievané jej krásnym, zvláštnym hlasom pripomínajúcim čajky.